

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

שיחת הטלפון בחצות הלילה

מר נפתלי פלדמן

להסכים לכך, ובסופו של דבר הוסכם שהיא תשלם חמישה דולרים לחודש. כך הפכתי לחסיד חב"ד.

הייתי מאוד מרוצה בליובאוויטשער ישיבה. המורים שם היו מאוד טובי לב, חמים ומסורים. הם היו חסידים מהעולם הישן, שהסבו כבוד לרבי באופן שבו הם לימדו את הילדים.

זכיתי להיכנס לראשונה אל הרבי ליחידות בשנת תשכ"ד (1964), כשהייתי בגיל ארבע עשרה. בשעתו, סבלתי מדלקת כיבית של המעי הגס, מחלה כרונית הגורמת לדלקת כואבת של רירית המעי, וראש הישיבה, הרב מענדל טננבוים, הורה לי להיכנס אל הרבי כדי להיוועץ בו בקשר לכך.

מאוד חששתי בעת שנכנסתי לחדרו של הרבי - פשוט עצם השהייה עם הרבי לבד בחדר אחד מעוררת תחושה עצומה של יראת כבוד. אך החיוך של הרבי שבר את כל המחסומים. ניתן היה להבחין בבירור בטוב הלב שלו שקרן מפניו המחייכות.

כאשר סיפרתי לרבי את הסיבה שבגללה באתי, הוא אמר, "שאל רופא אם יהיה זה רעיון טוב עבורך לאכול אורז. אמור לרופא שידיד המליץ לך לאכול אורז". הוא כינה את עצמו 'ידיד' שלי, ואני חשתי התרוממות רוח. הייתי נער צעיר בן ארבע עשרה, יתום מאב, והנה לפתע מצאתי ברבי ידיד אישי. זה באמת היה מדהים.

אחרי שסיפרתי את כל זה לאמי, היא מיד החלה להאכיל אותי באורז. היא האמינה בעצתו של הרבי, ואם הרבי אמר שאורז יעשה לי טוב, ובכן, היא כבר תדאג לכך שאקבל שפע של אורז. כך התחלתי לאכול אורז, ובמשך שבע שנים רצופות לפחות, לא סבלתי שוב מאותה דלקת מעיים. קודם לכן, ביקרתי אצל רופאים רבים בעקבות אותה מחלה, שממנה סבלתי לא מעט כאבים והיא גם גרמה לדימומים נרחבים. אך, גם באותם מקרים שבהם התרופות שנתנו לי הרופאים עזרו מדי פעם, היה זה רק לתקופה קצרה, והבעיה מעולם לא

«

הוריי היו פליטים פולניים ממלחמת העולם השנייה, שנפגשו ונישאו במחנה עקורים בגרמניה - מקום בשם פרנוואלד, באיזור העיר מינכן. למרבה הצער, אבי לא האריך ימים; הוא נפטר בזמן שאמי הייתה בהיריון עם בנה הראשון - אני. כך, נולדתי במחנה עקורים לאלמנה.

אמי מעולם לא נישאה מחדש, אך בסופו של דבר היא הביאה אותי לארצות הברית, ושם הקמנו את ביתנו, יחד עם סבתי ודודתי, בעיר ניו יורק.

כאשר הייתי בן שמונה, חיפשה אמי בית ספר תורני עבורי, אך כל מה שיכולה הייתה להרשות לעצמה לשלם היה עשרה דולרים לחודש, כאשר בפועל התעריף המקובל היה יותר סביב העשרים וחמישה דולר לחודש. היא עברה מישיבה אחת לשנייה, אך לא מצאה מקום מתאים, עד שהגיעה לליובאוויטשער ישיבה - בית הספר התורני של חב"ד. שם, אחרי ששמעו את סיפורי, הציעו לקבל אותי ללא תשלום. אך היא לא הייתה מוכנה

ממש נעלמה. נאמר לי שאין מזור למחלה זו, והנה הרבי סייע לי באותה עצה פשוטה.

זו לא הייתה הפעם היחידה שבה הבראתי בזכות הרבי. הפעם השנייה הייתה כאשר הייתי בגיל ארבעים, ואב לילדים צעירים.

בשנת תש"נ (1990), אחרי שנחלתי הצלחה בתחום המסעדות, יצאתי לראשונה לחופשה אחרי עשרות שנים. אני נזכר כיצד הייתי באמצע להעמיס את המזוודות שלנו במכונית, כאשר לפתע התקשיתי לנשום. הנחתי את המזוודות, הדלקתי סיגריה, נרגעתי ושוב הרגשתי בסדר. אך התופעה שבה וחזרה על עצמה בכל פעם שניסיתי להרים שוב את המזוודות - בכל פעם שהתאמצתי, הנשימה שלי הפכה להיות מאוד מאומצת.

לבסוף אשתי התערבה, והתעקשה שאלך לעבור בדיקה רפואית. אם לקצר את הסיפור - אחרי בדיקת מאמץ, התברר שאני סובל מבעיות בלב. היו לי חסימות בעורקים, והייתי זקוק בדחיפות לאנגיופלסטיקה.

עברתי ניתוח בשבת, משום שהמצב לא סבל דחוי, אך אחרי הניתוח התפתחו סיבוכים, והייתה תופעה חמורה של קרישת דם, למרות המינונים הגבוהים של מדללי דם שקיבלתי. זהו מצב מאוד מסוכן, שכן אם קריש דם מתחיל לנדוד במחזור הדם, הוא עלול להגיע אל הלב, לחולל נזק לריאה או לגרום לשבץ מוחי. הייתי נתון בסכנת חיים.

ביום ראשון בבוקר החליטה אשתי לעבור אצל הרבי בשעה שחילק דולרים לצדקה, מאחר שהייתי זקוק נואשות לברכתו. הרבי בירך אותי ברפואה שלמה, והוא גם אמר לאשתי שתמסור מיידית את התפילין שלי לבדיקה. בעקבות הוראת הרבי, מסרה אשתי את התפילין שלי לסופר סת"ם כדי שיפתח אותם ויבדוק את הפרשיות.

בינתיים, נמצא קריש דם ברגלי, שאותו הצליחו הרופאים להסיר. הם נתנו לי מספר עירויי דם, אך אלה לא הועילו לבעיית קרישת הדם המתמשכת. הם לא הצליחו להבין מה גורם לתופעה הזו.

ביום שני של אותו שבוע - בשעת חצות לילה! - קיבלה אשתי שיחת טלפון מהרב לייבל גרונר, מזכירו של הרבי, "הרבי מבקש לדעת איזו בעיה נמצאה בתפילין של בעלך".

למרבה הצער, לא הייתה לאשתי תשובה, מאחר שהסופר עדיין לא חזר אליה עם תוצאות הבדיקה. הרב

גרונר לא היה מרוצה מכך. הוא אמר לה, "הרבי ממתין לתשובה!"

למחרת דיווח הסופר שהייתה בעיה באות למ"ד במילה 'בלבבך', אך הוא תיקן אותה, וכעת התפילין כשרים ומהודרים.

ברגע שנודעה לי תשובת הסופר, הגיעו שוב לדגום את הדם שלי, אך הפעם הבדיקות חזרו והראו שהכל תקין לחלוטין! סוף סוף הייתי בדרך להחלמה מלאה.

אני מבקש לציין עד כמה מדהימה הייתה דאגתו של הרבי לכל יהודי. כאשר אשתי עברה אצלו באותו יום ראשון - כמה עוד אנשים באו כדי לפגוש אותו באותו יום? אלף וחמש מאות? אולי אלפיים? ואף על פי כן, הוא זכר את בקשתה. הוא זכר את הבעיה שלנו. הוא זכר את השמות שלנו! והדבר נגע לו עד כדי כך שהוא ביקש ממזכירו לאתר את מספר הטלפון שלנו, שלא היה רשום על שמנו בזמנו, ולהתקשר ולדרוש בשלומנו - ועוד בחצות הלילה, לא פחות מכך!

רמת הדאגה וטוב הלב של הרבי אלי הייתה בלתי נתפסת. היה אכפת לו בכל מאודו מכל אחד ואחת שפגש. ואני יכול להעיד על כך אישית, כי 'בדידי הווה עובדא' [חוויתי זאת בעצמי]!

מר נפתלי פלדמן הוא איש עסקים המתגורר בניו יורק. הוא רואיין בחודש סיון תשע"ו (2016).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"ם (1980) — בהמשך להסברת התפקיד המרכזי שמילאו ילדי ישראל במתן תורה, הורה הרבי לערוך כינוס או שניים עוד קודם חג השבועות בנושא זה. את הכינוסים הללו ביקש הרבי לערוך במוסדות החינוך שבהם לומדים הילדים תורה, וכן בארץ ישראל, בכותל המערבי וביתר המקומות הקדושים. הרבי גם קרא להביא ילדים וילדות לשמיעת עשרת הדברות בבתי הכנסת ביום חג השבועות, כך ש"כל בתי הכנסת יהיו מלאים בילדים בחג השבועות בשעת קריאת עשרת הדברות".¹ כ"ט באייר

1 לקוטי שיחות, כרך כג, עמ' 251

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015